

soukal, „...a chytly mi škorně a vod nich nohavice. Tak sem to nechal bejt, esli shořím celej. Neshořel. Vono to na lejtkách zhaslo.“ Král se díval do dálky.

Za hodinu třetí kralevic začal mluvit. Mluvil tak líně, že mu bylo sotva rozumět. „Já bych, tento... che... che... jako třeba jsem pod šibenicí, ne? Že jo? A, heleď... teď mě jako tahaj nahoru za... jak se to jmenuje... mám na tom hlavu... víš za co, vid'?... a teď mi někdo dá do ruky kudlu nebo nůž, ne?... abych se... tento... odříz. To by se divili... jo! Krk se to jmenuje... kde jsem přestal?“ „Že by se divili,“ pravil nejtučnější mladík. „... by se divili, jak bych se nechal oběsit! Cha! Přece, tatí, zvednout ruku až semhle takhle nad to... nad krk... fuj... to musí bejt námaha...“ Král seděl a hleděl do dálky.

Když ani za tři hodiny se neprojevil, chlapci se začali ptát, který z nich tedy bude králem. „Tak řekni, tatí, kterej z nás je nejlínější? Kdo dostane trůn?“ Král se přestal dívat do dálky a pravil: „Já byl líný vás poslouchat a teď jsem líný se ptát, o čem tu byla řeč,“ a zůstal králem ještě dlouhá léta, protože byl líný umřít.

(Fimfárum)